

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BRAȘOV  
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 1472/R/2017  
Ședința publică de la 19 decembrie 2017  
Completul compus din:

PREȘEDINTE [REDACTED]  
Judecător [REDACTED]  
Judecător [REDACTED]  
Grefier [REDACTED]

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra soluționării cererii de recurs formulat de pârâta DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE BRAȘOV împotriva sentinței civile nr. 537/CA/06.04.2017, pronunțată de Tribunalul [REDACTED] - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. 3897/62/2016 având ca obiect - „anulare act de control taxe și impozite”.

Dezbaterile au avut loc la data de 05 decembrie 2017, când părțile au lipsit, cele constatate fiind consemnate în încheierea de ședință din aceea zi, care face parte integrantă din prezenta, iar instanța, în baza art. 396 alin.(1) și (2) Cod procedură, a amânat pronunțarea la data de 12 decembrie 2017, apoi la data de 19 decembrie 2017.

CURTEA,

Asupra recursului civil de față înregistrat sub nr. 3897/62/2016 pe rolul Curții de Apel Brașov la data de 17.07.2017.

Examinând actele și lucrările dosarului constată următoarele:

**Obiectul litigiului**

Prin acțiunea înregistrată sub nr. 3879/62/2016 pe rolul Tribunalului [REDACTED] - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, reclamanta Societatea [REDACTED] SRL în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE BRAȘOV a solicitat.

- anularea în parte a Deciziei nr. [REDACTED] 06.07.2016, cu privire la punctul 2, prin care s-a respins contestația administrativă;
- anularea în parte a Deciziei de impunere nr. [REDACTED] /14.03.2016 cu privire la înlăturarea de la deductibilitate a sumei de [REDACTED] și stabilirea unui impozit suplimentar de [REDACTED] lei, stabilirea de accesorii aferente TVA și colectarea TVA suplimentar de [REDACTED] lei, cu cheltuieli de judecată.

**Soluția instanței de fond**

Prin sentința civilă nr.537/CA/06.04.2017 pronunțată de Tribunalul [REDACTED] - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, a fost admisă în parte acțiunea formulată de reclamanta Societatea [REDACTED] SRL cu consecința anulării în parte a Deciziei nr. [REDACTED] 06.07.2016, respectiv cu privire la punctul 2, prin care s-a respins contestația administrativă pentru suma totală de [REDACTED] lei și Decizia de impunere nr. [REDACTED] /13.03.2016 cu privire la . înlăturarea de la deductibilitate a sumei de [REDACTED] lei;stabilirea unui impozit suplimentar de [REDACTED] lei și accesorii în cuantum de [REDACTED] lei;stabilirea de accesorii pentru TVA în cuantum de [REDACTED] lei, stornată, pentru perioada februarie-decembrie 2014.

A respins restul pretențiilor reclamantei și a obligat pârâta la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de [REDACTED] lei.

### *Calea de atac exercitată în cauză*

Împotriva acestei sentințe civile nr. 537/CA/2016 a Tribunalului [REDACTED] a declarat recurs pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov solicitând casarea în parte a hotărârii atacate pentru nelegalitate și netemeinicie și în rejudecare respingerea în tot a acțiunii formulate de reclamantă ca fiind neîntemeiată.

Din analiza considerentelor sentinței civile, recurenta pârâtă apreciază că instanța de fond în mod greșit și printr-o interpretare eronată a cadrului legal și a probatoriului administrat a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta Societatea [REDACTED] SRL. Astfel în ceea ce privește suma de [REDACTED] lei reprezentând impozit pe profit, susține că din considerentele sentinței, rezultă că instanța de fond și-a bazat raționamentul exclusiv pe concluziile raportului de expertiza administrat în cauză.

Apreciază că nu există un raționament propriu al judecătorului fondului, ci doar a unei simple preluări a opiniei expertului judiciar, fără ca aceasta să fie coroborată cu celelalte probe administrate în cauză prin raportare la constatările organelor de inspecție fiscală.

Raportat la acest aspect, arată că obiecțiunile formulate de recurenta-pârâtă la raportul de expertiza întocmit de expert [REDACTED] nu au fost soluționate, prima instanță tratându-le în mod greșit prin prisma apărărilor formulate prin întâmpinare în condițiile în care s-au formulat de fapt, obiecțiuni la concluziile expertului, arătând în mod clar netemeinicia acestora. Pe de altă parte, aceste concluzii ale expertului în specialitatea panificație nu pot contribui la anularea unor obligații fiscale stabilite prin actele administrative fiscale în sarcina reclamantei și care se bucura de prezumția de legalitate. În consecință, debit, în mod corect, organele fiscale au constatat că intimata-reclamanta nu poate justifica, cu documente legal întocmite, consumul total de făină de grâu înregistrat pe cheltuieli deductibile, situație în care au calculat un profit impozabil suplimentar în sumă de [REDACTED] lei.

Din cuprinsul verificărilor efectuate prin sondaj pentru materia primă "făină - diverse sortimente" pentru perioada octombrie 2012 - decembrie 2014, organele fiscale au constatat o serie de deficiențe în ceea ce privește modul de respectare a reglementărilor contabile în vigoare referitoare la înregistrarea în evidența financiar - contabilă a achizițiilor de materii prime, situația pe care prima instanță în mod eronat nu a reținut-o.

Prin urmare, susține recurenta-pârâtă că organele fiscale au aplicat în mod corect prevederile art.19 și art.21 din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal raportate la pct.23 și pct.35 din HG nr.44/2004 privind normele de aplicare și la art.6 din Legea nr.82/1991, legea contabilității republicată.

În ce privește calculul profitului impozabil suplimentar în suma totală de [REDACTED] lei, arată recurenta-pârâtă că au fost încălcate prevederile art.19 alin.(1) din Codul fiscal privind calculul profitului impozabil realizat de societate. Astfel, s-a reținut, referitor la materia primă făină că în perioada verificată, există inadvertențe între sumele înregistrate în contabilitatea financiară, valoarea consumurilor de făină reflectate în rapoartele de consum și sumele înregistrate pe cheltuieli, precum și faptul că există neconcordanțe în ceea ce privește evidențierea în fișa de magazie a cantităților de făină achiziționate (diverse sortimente).

Pentru calculul cantității de făină necesară obținerii fiecărui sortiment de produs finit conform rețetelor transmise de reclamanta, organele fiscale au avut în vedere sortimentele de produse fabricate și comercializate (pâine și produse de panificație), evidențiate în rapoartele de vânzări lunare și au constatat că există diferențe, atât cu semnul plus cât și cu semnul minus, între cantitățile obținute la control ca fiind necesare pentru fabricarea producției finite și cantitățile efectiv eliberate în consum potrivit rapoartelor de consum întocmite de societate.

Consideră că instanța de fond a trecut cu ușurința peste faptul ca reclamanta nu a contestat modul de calcul al consumului de făină care nu este justificat cu documente legal întocmite.

Cu privire la stabilirea sumei cu titlu de impozit pe profit, instanța de fond trebuia să observe ca este vorba despre o interpretare și aplicare a legislației contabile și nu putea fi tratată în cadrul unui raport de expertiza judiciară de specialitate.

Critica reclamantei se rezuma la explicația potrivit căreia : rețetarul luat în considerare de către organele fiscale nu include făina de lucru, care reprezintă o pierdere normală în activitatea

de panificație și este o cheltuială deductibilă. Însă, aceasta explicație nu a fost și nu este susținută de nici un document justificativ, pe baza căruia să se poată stabili caracterul deductibil al sumei în discuție, aspect care susține motivele invocate mai sus.

Referitor la pierderile tehnologice, cadrul legal mai sus invocat stabilește caracterul reductibil dar numai în măsura în care ele sunt cuprinse în norma de consum proprie necesară pentru fabricarea unui produs.

Menționează, ca la momentul efectuării controlului și nici în cauza de față reclamanta nu a prezentat nicio normă proprie de consum pentru produsele pe care le fabrică și nici documente - acte constatatoare, din care să reiasă pierderile tehnologice efectiv constatate, rezultând că diferențele constatate la consumul de făină nu pot fi încadrate în categoria pierderilor tehnologice, așa cum se solicita.

Așadar, consideră că, este lipsită de relevanta probatorie expertiza tehnică - specialitatea panificație întocmită la fondul cauzei în condițiile în care aceasta nu poate lamuri problematica supusa discuției părților. În acest sens, instanța de fond practic a înfrânt constatările organelor fiscale prin administrarea unei probe - expertiza specialitatea panificație.

În mod corect a fost respinsă contestația administrativă în ce privește suma de [REDACTED] lei reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar în sarcina reclamantei, inclusiv în ce privește dobânzile și penalitățile de întârziere.

- Referitor la TVA în suma totală de [REDACTED] lei, compusă din : [REDACTED] lei - debit, [REDACTED] lei - majorări de întârziere/dobânzi și [REDACTED] lei - penalități de întârziere, instanța de fond a reținut ca reclamanta nu putea colecta TVA în condițiile în care livrarea intracomunitară nu a mai avut loc, simpla existență a unor facturi fiscale pe numele unei societăți nefiind suficientă pentru a reține și realitatea operațiunilor.

Recurenta - pârâtă învederează instanței că nu își însușește un astfel de raționament întrucât reclamanta în perioada februarie-martie 2014, a întocmit facturi de livrări intracomunitare de bunuri către [REDACTED] KFT Ungaria, pentru care a aplicat regimul de scutire de TVA prevăzut la art. 143 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare. Valoarea totală a bunurilor înscrise pe facturi este de [REDACTED] lei ([REDACTED] euro).

Am susținut în fața instanței de fond faptul că la momentul efectuării controlului și al întocmirii deciziei de impunere reclamanta nu a prezentat documentele justificative prevăzute la art. 10, alin. (1), Ut. b) din Ordinul nr. 2421/2007 privind aprobarea Instrucțiunilor de aplicare a scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. a) - i), art. 143 alin. (2) și art. 144A1, respectiv nu a putut face dovada că bunurile în cauză au fost transportate în alt stat membru.

În luna decembrie 2014 reclamanta emite facturi de stornare pentru [REDACTED] KFT Ungaria, în sumă totală de doar [REDACTED] lei ([REDACTED] euro). Astfel, pentru baza impozabilă în sumă de [REDACTED] lei organele de control au colectat în mod corect și legal TVA în sumă de [REDACTED] lei, TVA din care a fost stornată în luna decembrie 2014, când

Reclamanta a emis facturile de stornare către [REDACTED] KFT Ungaria, suma de [REDACTED] lei (aferentă bazei impozabile în sumă de [REDACTED] lei pentru care s-a emis factură în roșu), prin Decizia de impunere [REDACTED] 14.03.2016 fiind stabilită TVA suplimentară de plată aferentă acestei spețe în sumă de [REDACTED] lei  $[(REDACTED) \times 24\%]$ .

Mai mult, organele de control au calculat accesorii pentru TVA în sumă de [REDACTED] lei pentru perioada de la momentul în care reclamanta a emis facturile către [REDACTED] KFT Ungaria până la momentul stornării acestora și ulterior doar pentru TVA rămasă suplimentară de plată în sumă de 60.590 lei.

În aceasta situație sunt lipsite de relevanta susținerile reclamantei potrivit cărora, deoarece cumpărătorul nu a efectuat plata în avans, utilajele rămânând în patrimoniul său, astfel că, în lipsa faptului generator, colectarea TVA este ilegală. Instanța de fond trebuia să rețină că sunt aplicabile prevederile art. 128 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare care reglementează livrarea de bunuri ca operațiune cuprinsă în sfera de aplicare a TVA raportat la art. 143 din același act normativ.

În cauza, livrarea intracomunitară de bunuri către o persoană este scutită de taxă pe valoarea adăugată dacă, această persoană îi comunică furnizorului un cod valabil de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit de autoritățile fiscale din alt stat membru și că, acolo unde este cazul, prin ordin al ministrului finanțelor publice se stabilesc documentele necesare pentru a justifica scutirea de taxă pe valoarea adăugată pentru această operațiune, astfel cum sunt prevăzute de O.M.F.P. nr. 2.222/2006, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la data efectuării operațiunilor.

Potrivit prevederilor legale reținute ca fiind aplicabile, scutirea de TVA pentru livrările intracomunitare de bunuri se justifică cu factura, care cuprinde informațiile prevăzute de legea fiscală și care să fie înscris codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit cumpărătorului în alt stat membru, cu documentul care atestă că bunurile au fost transportate din România în alt stat membru și, după caz, cu alte documente, respective contract/comandă de vânzare/ cumpărare, documente de asigurare.

În aceste condiții trebuia să se reține la fondul cauzei ca justificarea scutirilor de TVA pentru livrările intracomunitare de bunuri se face, de regulă, în momentul în care este emisă o factură pentru operațiunea în cauză, cu excepția operațiunilor care, prin natura lor, nu permit operatorilor economici să fie în posesia documentelor de justificare a scutirii în momentul emiterii facturii.

Mai mult, organele fiscale au motivat decizia luată și prin raportare la faptul că în materia exigibilității TVA sunt aplicabile prevederile art. 134, art. 134A1 alin.2 lit. a) și art. 134A2 alin. 1 din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, învederează că, exigibilitatea taxei reprezintă data la care autoritatea fiscală devine îndreptățită să solicite plata de către persoanele obligate la plata taxei, și intervine la data la care are loc faptul generator, cu anumite excepții.

Din conținutul raportului de inspecție fiscală se reține că, organele de control nu au acceptat, pentru livrările de bunuri cu facturile nr.17/13.02.2014, 18/13.02.2014, 30/31.03.2014 emise pe numele [REDACTAT] - Ungaria, aplicarea regimului de scutire de TVA, întrucât reclamanta nu a prezentat documentele de transport care să ateste transportul bunurilor din România în alt stat membru. În condițiile în care termenul de 90 zile pentru prezentarea documentelor pentru justificarea scutirii de taxă este depășit.

Astfel, organele de control au constatat în mod corect faptul că reclamanta avea obligația colectării TVA în sumă de [REDACTAT] lei și că exigibilitatea TVA a intervenit la data emiterii facturilor.

Susținem ca și în această situație instanța de fond a interpretat în mod greșit prevederile legale reținute ca aplicabile de către organele fiscale, însușindu-și în mod greșit susținerile reclamantei contrar poziției părții adverse și a probelor administrate.

Cu privire la obligarea cheltuielilor de judecată obligarea, în cuantum de [REDACTAT] lei, recurenta-pârâtă solicita modificarea în tot a hotărârii atacate și respingerea acestui petit, având în vedere faptul că în cauza nu s-a făcut dovada unei culpei procesuale evidente ce poate fi stabilită în sarcina DGRFP Brașov.

De asemenea, nu și-a însușit raportul de expertiză judiciară întocmit în cauza, formulând obiecțiuni, situație care poate conduce la diminuarea onorariului expertului potrivit prevederilor art.451 alin.2 și alin.3 Cod proc.civ..

Un alt aspect invocat de recurenta-pârâtă este acela că intimata-reclamantă se află în procedura de insolvență potrivit Legii nr.85/2014, și că în aceste condiții apreciază că se impunea citarea reclamantei prin administrator judiciar [REDACTAT] IPURL.

În drept a invocat dispozițiile art. 488 alin.1 pct.6 și 8 Cod procedură civilă

Recursul este scutit de taxa judiciară de timbru conform art. 30 din OUG nr. 80/2013.

Intimata - pârâtă Societatea [REDACTAT] SRL nu a formulat întâmpinare și nu a solicitat probe noi în recurs.

La termenul de judecată din 5.12.2017, lichidatorul judiciar al societății [REDACTAT] SRL, respectiv, [REDACTAT], și-a însușit mandatul de reprezentare al apărătorului precum și cererea de chemare în judecată și înscrisurile depuse la dosar ulterior (fila 43 dosar).

*Considerentele Curții de Apel asupra recursului formulat de pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov*

Criticile formulate de recurenta-pârâta sub motivele de recurs prevăzute de art.488 alin.1 pct.6 și pct.8 Cod procedură civilă, sunt neîntemeiate, urmând a fi înlăturate de către instanța de recurs pentru următoarele considerente;

Potrivit dispozițiilor art. 488 alin.1 pct.6 Cod procedură civilă „Casarea unor hotărâri se poate cere numai „când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei”.

Referitor la acest motiv invocat, instanța de recurs reține că varianta casării unei hotărâri poate fi acceptată în lipsa oricăror considerente și dacă nu se poate ști dacă soluția dată la fond este sau nu rezultatul cercetării fondului. De asemenea poate fi adoptată o astfel de soluție în cazul în care considerentele sunt străine de natura pricinii și nu privesc fondul cu care a fost investită instanța. Însă, nu aceeași soluție se justifică în situația în care considerentele sunt contradictorii. Pentru a reține incidența acestui motiv de casare, hotărârea trebuie să cuprindă argumentele pe care se întemeiază sau aceste argumente trebuie să fie inexistente, astfel încât să conducă în final la imposibilitatea controlului. Potrivit art. 425 alin.1 Cod procedură civilă, instanța este obligată să motiveze hotărârea în detaliu, analizarea situației de fapt și încadrarea în drept, argumentele părților și raționamentul logico-juridic pe care s-a fundamentat soluția pronunțată iar nerespectarea acestor dispoziții reprezintă motiv de casare prevăzut de art. 488 alin.1 pct.6 Cod procedură civilă.

Or, hotărârea supusă analizei cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată referitor la Decizia de impunere nr. [REDACTED] /14.03.2016 și Decizia nr. [REDACTED] /06.07.2016 emise de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, nu cuprinde motive contradictorii și nici străine de natura cauzei, astfel că aceste critici nu se circumscriu dispozițiilor de casare invocate de recurenta-pârâta.

Potrivit dispozițiilor art. 488 alin.1 pct.8 Cod procedură civilă, Casarea unor hotărâri se poate cere numai „ Când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material”.

Instanța de recurs apreciază că recurenta-pârâta nu a formulat veritabile critici de recurs, reluând argumentele prezentate în fața instanței de fond, în cuprinsul întâmpinării, și criticând anumite rețineri ale instanței de fond, fără a indica în concret dispozițiile legale a căror interpretare sau aplicare greșită s-a realizat de către instanța de fond

Analizând, sentința civilă nr. 537/CA/2017 pronunțată de Tribunalul [REDACTED], Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, ce face obiectul cererii de recurs, curtea constată că prima instanță a realizat o corectă și detaliată analiză a situației de fapt, a probelor administrate precum și o aplicare corectă a normelor de drept incidente.

Astfel, în considerentele sentinței atacate, instanța a reținut că în cadrul societății [REDACTED] SRL s-a derulat o inspecție fiscală în urma căreia s-a emis decizia de impunere nr. [REDACTED] /14.03.2016. Cu acest prilej, organele de control a ajuns la concluzia să înlătore deductibilitatea unor cheltuieli reale, respectiv [REDACTED] lei pentru perioada octombrie 2012-decembrie 2014) la care s-a calculat impozit pe profit de [REDACTED] lei compusă din [REDACTED] lei debit, [REDACTED] lei majorări de întârziere/dobânzi și [REDACTED] lei – penalități de întârziere.

Curtea validează raționamentul primei instanțe care a reținut cu privire la sumele menționate în decizia contestată respectiv [REDACTED] lei impozit pe profit și TVA în sumă de [REDACTED] lei raportat la probele administrate (inscrisuri și raportul de expertiză judiciară întocmit de expert ing. [REDACTED]) și la dispozițiile incidente în cauză, următoarele:

Cu privire la suma de [REDACTED] lei reprezentând impozit pe profit instanța de fond în mod corect a constatat că în cauză sunt aplicabile dispozițiile art.19 și 21 din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal (în vigoare la data controlului) și art.6 alin.1 din Legea contabilității nr.82/1991 și că este necesară efectuarea unei expertize tehnice judiciare de specialitate având în vedere susținerile contradictorii a ambelor părți cu privire la constatările efectuate ca urmare a verificărilor prin sondaj pentru materia primă „făină – diverse sortimente”. Din documentele financiar contabile a rezultat că valoarea consumurilor de făină reflectate în rapoartele de consum nu este egală cu sumele înregistrate pe cheltuieli și că în perioada oct.2012-dec.2014



intimata reclamantă și-a majorat nejustificat cheltuielile de exploatare cu suma de [REDACTED] lei considerând-o cheltuială nedeductibilă din punct de vedere fiscal și pentru care s-a stabilit o obligație suplimentară, impozit pe profit în sumă de [REDACTED] lei, reprezentând debit, dobânzi și penalități de întârziere. Din concluziile raportului de expertiză, rezultă că pierderile tehnologice și perisabilitățile sunt reale iar pentru reclamanta nu s-a folosit de acestea în totalitate, organul de control a constatat, diferențe în plus și în minus. Pe baza analizei expertului care a întocmit raportul, prima instanță a apreciat referitor la consumul de făină și pierderile tehnologice, că au o influență directă asupra reflectării cantității de făină în actele contabile ale societății. Prin urmare, criticile formulate de recurenta-pârâtă sub acest aspect un este întemeiat, prima instanță apreciind în mod justificat că suma de [REDACTED] lei calculată de organul de control a fost stabilită fără o bază legală.

Referitor la TVA în sumă totală de [REDACTED] lei, compusă din debit - [REDACTED] lei majorări de întârziere/dobânzi și [REDACTED] lei - penalități, susține recurenta-pârâtă că în mod eronat prima instanță a reținut că reclamanta nu putea colecta TVA în condițiile în care livrarea intracomunitară nu a mai avut loc și că simpla existență a unor facturi fiscale, emise pe numele unei societăți nu este suficientă pentru a reține realitatea operațiunilor, de intrare a bunurilor în posesia persoanei care le-a achiziționat. Stornarea c/valorii bunurilor dovedește că bunurile pentru care s-au întocmit facturile de stornare nu au mai ieșit din patrimoniul societății reclamante.

În concluzie, pentru o parte din suma totală de [REDACTED] lei, respectiv, [REDACTED] lei nu se putea colecta TVA în cuantum de [REDACTED] lei la data emiterii facturilor nr. 17/13.02.2014, 18/13.02.2014 și 30/31.03.2014 și nici nu se impunea calcularea majorărilor sau penalităților aferente pentru perioada februarie-decembrie 2014 astfel, cum a procedat recurenta-pârâtă.

Însă, cu privire la suma de [REDACTED] lei, sumă ce nu a fost stornată și reprezintă c/val unui malaxor care nu mai figurează în patrimoniul reclamantei, raționamentul logico-juridic al primei instanțe este corect în sensul că, raportat la dispozițiile art. 143 alin.2 și 3, art.134 alin.1, 2 și 3, 134 indice 1 și 2 din Codul Fiscal și articolele 14, 32, 33 din Directiva nr.2006/112/CE a Consiliului privind sistemul taxei pe valoarea adăugată, justificat pârâta a calculat TVA în sumă de [REDACTED] lei plus accesorii aferente, respectiv dobânzi - [REDACTED] lei și penalități [REDACTED] lei situație ce nu a fost contrazisă de reclamantă. Prin urmare, în mod corect prima instanță a dispus anularea în parte a Deciziei nr. [REDACTED] 2016, punctul 2 și Decizia nr. [REDACTED] 2015 M în ceea ce privește deductibilitatea sumei de [REDACTED] lei, stabilirea impozitului suplimentar de [REDACTED] lei plus accesorii și stabilirea de accesorii pentru TVA în sumă de [REDACTED] lei, stornată pentru perioada februarie-decembrie 2014.

Cu privire la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de [REDACTED] lei, recurenta-pârâtă solicită respingerea acestui petit deoarece nu s-a făcut dovada unei culpe procesuale evidente pentru a fi stabilită în sarcina sa..

Critica recurente-pârâte și sub acest aspect este neîntemeiată, având în vedere dispozițiile art. 453 alin.1 Cod procedură civilă potrivit cărora „partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat să îi plătească acesteia cheltuielile de judecată, reprezentând potrivit art. 451 alin.1 Cod procedură civilă, taxele judiciare de timbru, onorariile avocaților, ale experților și ale specialiștilor numiți în condițiile art.330 alin.3 Cod procedură civilă..” Cum în speță, recurenta-pârâtă este cea care a pierdut procesul, prima instanță a făcut aplicarea dispozițiilor menționate mai sus.

Față de cele expuse, Curtea în baza art. 496 Cod procedură civilă, va respinge ca nefundat recursul declarat de pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov împotriva sentinței civile nr. 537/CA/06.04.2017 pronunțată de Tribunalul Brașov, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal pe care o menține.

Totodată, urmează a se lua act că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată în recurs.

PENTRU ACESTE MOTIVE  
ÎN NUMELE LEGII  
D E C I D E:

Respinge cererea de recurs formulară de recurenta pârâtă Direcția Generală Regională a  
Finanțelor Publice [REDACTED] împotriva sentinței civile nr.537/CA/06.04.2017 pronunțată de  
Tribunalul [REDACTED], Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, pe care o menține.

Ia act că nu au fost solicitate cheltuieli de judecată.

Definitivă.

Pronunțată în condițiile art.396 alin.2 C.pr.civ. astăzi, 19.12.2017.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Pt. [REDACTED], aflată în concediu de odihnă,  
semnează președinte complet, [REDACTED]

Grefier,

Red.E.R./08.02.2018  
TehnoredM.F./08.02.2018  
Jud.fond: [REDACTED]  
Ex.4

